Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 12. novembra 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Články 34 ZFEÚ a 110 ZFEÚ — Smernica 94/62/ES — Článok 1 ods. 1 a články 7 a 15 — Predaj na diaľku a preprava alkoholických nápojov z iného členského štátu — Spotrebná daň z určitých balení nápojov — Oslobodenie od dane v prípade, že sú obaly súčasťou systému zálohovania a spätného odberu — Články 34 ZFEÚ, 36 ZFEÚ a 37 ZFEÚ — Požiadavka povolenia na maloobchodný predaj alkoholických nápojov — Monopol na maloobchodný predaj alkoholických nápojov — Odôvodnenie — Ochrana zdravia“

Vo veci C-198/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Helsingin hovioikeus (Súd prvého stupňa, Helsinki, Fínsko) zo 16. apríla 2014 a doručený Súdnemu dvoru 22. apríla 2014, ktorý súvisí s konaním:

Valev Visnapuu

proti

Kihlakunnansyyttäjä,

Suomen valtio – Tullihallitus,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda štvrtej komory T. von Danwitz, vykonávajúci funkciu predsedu piatej komory, sudcovia D. Šváby, A. Rosas, E. Juhász a C. Vajda (spravodajca),

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: I. Illéssy, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. apríla 2015,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— V. Visnapuu, v zastúpení: P. Snell, oikeustieteen kandidaatti,

— fínska vláda, v zastúpení: S. Hartikainen, splnomocnený zástupca,

— švédska vláda, v zastúpení: A. Falk a U. Persson, splnomocnené zástupkyne,

— nórska vláda, v zastúpení: T. Skjeie a K. Nordland Hansen, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: fínčina.

— Európska komisia, v zastúpení: G. Wilms, E. Sanfrutos Cano a I. Koskinen, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 9. júla 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 34 ZFEÚ, 36 ZFEÚ, 37 ZFEÚ a 110 ZFEÚ, ako aj článku 1 ods. 1 a článkov 7 a 15 smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/62/ES z 20. decembra 1994 o obaloch a odpadoch z obalov (Ú. v. ES L 365, s. 10; Mim. vyd. 13/013, s. 349).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi V. Visnapuuom, konajúcim na účet spoločnosti European Investment Group Oü (ďalej len „EIG“), a Kihlakunnansyyttäjä (okresný prokurátor), ktorého predmetom je predaj na diaľku a dodanie alkoholických nápojov fínskym spotrebiteľom v rozpore s fínskou právnou úpravou týkajúcou sa najmä spotrebnej dane z určitých balení nápojov a maloobchodného predaja alkoholických nápojov.

Právny rámec

Právo Únie

3 Podľa článku 1 ods. 1 smernice 94/62 je cieľom tejto smernice zharmonizovať vnútroštátne opatrenia týkajúce sa hospodárenia s obalmi a s odpadmi z obalov, aby sa na jednej strane zabránilo ich vplyvu na životné prostredie všetkých členských štátov, ako aj iných krajín, alebo sa takýto vplyv znížil, a to vysokou úrovňou ochrany životného prostredia a na druhej strane, aby sa zabezpečil funkčný vnútorný trh, aby sa vyhlo prekážkam v obchodovaní a deformácii a obmedzeniu hospodárskej súťaže v Európskej únii.

4 Článok 2 ods. 1 uvedenej smernice uvádza, že do pôsobnosti smernice patria všetky obaly uvedené na trh Únie a všetky odpady z obalov, či už sú použité alebo uvoľnené na priemyselnej, obchodnej úrovni, v úrade, obchode, službách alebo domácnosti bez ohľadu na použitý materiál.

5 Článok 3 bod 1 smernice 94/62 vymedzuje pojem „obal“. V prvom pododseku sa najmä spresňuje, že na účely tejto smernice sa za „obal“ považujú všetky výrobky z ľubovoľného materiálu a ľubovoľných vlastností, ktoré sú používané na obalenie, ochranu, nakladanie, dodávanie a uvádzanie tovarov, od surovín po výrobky, od výrobcu po užívateľa alebo spotrebiteľa.

6 Článok 7 smernice 94/62, nazvaný „Systémy návratu [spätného odberu – *neoficiálny preklad*], zberu a zhodnotenia“, znie:

„1. Členské štáty urobia potrebné opatrenia, aby zabezpečili vytvorenie systémov, ktoré zabezpečia:

a) návrat [spätný odber – *neoficiálny preklad*] a/alebo zber použitých obalov a/alebo odpadov z obalov od spotrebiteľa, iného konečného užívateľa alebo z prúdu odpadov s cieľom ukončiť ho najvhodnejšou alternatívou odpadového hospodárstva;

b) opätovné použitie alebo zhodnotenie vrátane recyklácie zozbieraných obalov a/alebo odpadov z obalov, aby dosiahli ciele stanovené touto smernicou.

Systémy sú otvorené pre účasť hospodárskych operátorov dotknutých sektorov a pre účasť príslušných verejných inštitúcií. Takisto sa vzťahujú na dovážané výrobky, nediskriminujú ich ani podrobnými opatreniami ani poplatkami za prístup do systému a sú navrhnuté tak, aby nevytvárali bariéry v obchode alebo nedeformovali hospodársku súťaž v súlade so zmluvou [o FEÚ].

2. Systémy uvedené v odseku 1 sú súčasťou politiky, ktorá pokrýva všetky obaly a odpady z obalov a berú do úvahy najmä požiadavky týkajúce sa ochrany životného prostredia a zdravia spotrebiteľov, bezpečnosti a hygieny; ochrany kvality, autentickosti a technických charakteristík balených tovarov a použitých materiálov a ochrany priemyselných a komerčných majetkových práv.“

7 Článok 15 smernice 94/62, nazvaný „Hospodárske nástroje“, znie takto:

„Rada prijme na základe príslušných ustanovení zmluvy hospodárske nástroje na podporu vykonania cieľov stanovených touto smernicou. Ak takéto opatrenia neexistujú, členské štáty môžu v súlade s princípmi, ktorými sa riadi environmentálna politika [Únie], medzi inými princíp ‚znečisťovateľ platí‘, [a s povinnosťami vyplývajúcimi zo Zmluvy – *neoficiálny preklad*] prijať opatrenia na vykonanie týchto cieľov.“

Fínske právo

Zákon o spotrebnej dani z určitých balení nápojov

8 Podľa § 5 zákona č. 1037/2004 o spotrebnej dani z určitých balení nápojov (eräiden juomapakkausten valmisteverosta annettu laki, ďalej len „zákon o spotrebnej dani z určitých balení nápojov“), je výška tejto dane 51 centov za liter zabaleného tovaru.

9 Daňová povinnosť k spotrebnej dani z určitých balení nápojov je podľa § 4 uvedeného zákona upravená najmä v zákone č. 1469/1994 o spotrebných daniach (valmisteverotuslaki, ďalej len „zákon o spotrebných daniach“).

10 § 6 zákona o spotrebnej dani z určitých balení nápojov oslobodzuje od spotrebnej dane najmä balenia nápojov, keď je obal súčasťou účinného systému spätného odberu obalov. Pod „účinným systémom spätného odberu obalov“ sa rozumie systém zálohovania, v prípade ktorého sa osoba, ktorá nápoje balí alebo dováža, sama alebo spôsobom, ktorý sa upravuje v zákone č. 1072/1993 o odpade (jätelaki, ďalej len „zákon o odpade“) alebo v príslušných právnych predpisoch platných pre provinciu Ahvenanmaa (Fínsko), stará o opakované použitie alebo recykláciu nápojových obalov, takže sa obal znovu použije alebo recykluje.

Zákon o spotrebných daniach

11 Podľa § 2 prvého odseku zákona o spotrebných daniach, ktorý platil v čase skutkových okolností, sa tento zákon, ak nie je stanovené inak, uplatní na výber spotrebných daní najmä z alkoholu a alkoholických nápojov.

12 Z § 3 prvého odseku zákona o spotrebných daniach vyplýva, že spotrebnej dani podliehajú výrobky uvedené v § 2 tohto zákona, ktoré boli vyrobené vo Fínsku alebo dovezené do Fínska z iného členského štátu, ako aj výrobky dovezené z tretích krajín.

13 Podľa § 10 prvého odseku zákona o spotrebných daniach, keď pri predaji na diaľku nebol stanovený žiadny daňový zástupca, je predajca povinný zaplatiť spotrebnú daň za tovar doručený do Fínska. Keď jednotlivec nakupuje inak ako v rámci predaja na diaľku z iného členského štátu výrobky, ktoré do Fínska prepraví iný jednotlivec alebo živnostník, podlieha spotrebnej dani tento jednotlivec, ten, kto sa

zúčastňuje na preprave, alebo ten, kto má výrobky vo Fínsku v držbe. Piaty odsek tohto paragrafu stanovuje, že v iných prípadoch ako uvedených v tomto paragrafe podlieha dani akákoľvek osoba, ktorá na komerčné alebo iné účely prijíma tovar podliehajúci dani alebo ho má v držbe, a pri prevzatí alebo získaní tovaru racionálne vedela alebo mala vedieť, že tieto výrobky neboli vo Fínsku riadne zdanené.

14 Pod predajom na diaľku treba podľa § 7 bodu 6 zákona o spotrebných daniach rozumieť predaj, pri ktorom iná osoba ako oprávnený vlastník skladu alebo zaregistrovaný alebo nezaregistrovaný živnostník kupuje v inom členskom štáte tovar podliehajúci dani, ktorý odosiela obchodník uskutočňujúci predaj na diaľku alebo namiesto neho iná osoba konajúca v jeho mene alebo ho prepravuje priamo cez iný členský štát. Bod 6 písm. a) tohto paragrafu definuje obchodníka, ktorý uskutočňuje predaj na diaľku, ako osobu, ktorá predáva výrobky vo Fínsku v súlade s uvedeným bodom 6.

15 V § 9 zákona o spotrebných daniach sa najmä upravuje, že každý nezaregistrovaný živnostník a každá zdaniteľná osoba v zmysle § 10 štvrtého odseku tohto zákona, ako aj každý obchodník uskutočňujúci predaj na diaľku, ktorý vo Fínsku nemá daňového zástupcu, musí pred odoslaním tovaru z iného členského štátu do Fínska prihlásiť dotknutý tovar na colnom orgáne v zmysle § 25 uvedeného zákona a poskytnúť záruku na zaplatenie spotrebných daní, ktoré treba z predmetného tovaru uhradiť.

16 Podľa § 18 prvého odseku zákona o spotrebných daniach sú výrobky podliehajúce spotrebnej dani v inom členskom štáte, prevezené jednotlivcom z iného členského štátu do Fínska, oslobodené od spotrebnej dane, pokiaľ sú určené na osobnú spotrebu tohto jednotlivca.

Zákon o odpade

17 V čase skutkových okolností podliehalo zriadenie účinného systému spätného odberu obalov týkajúceho sa balení nápojov a účasť v takomto systéme zákonu o odpade. Podľa § 18g prvého odseku tohto zákona výrobca, napríklad spracovateľ alebo dovozca, môže splniť svoje povinnosti tým, že sa spojí sa s inými výrobcami a subjektmi, vytvorí združenie alebo nadáciu majúcu postavenie právnickej osoby ako zoskupenie výrobcov, stane sa členom takéhoto združenia alebo s ním uzatvorí zmluvu.

18 § 18g druhý odsek zákona o odpade uvádza, že povinnosti zoskupenia výrobcov sa rozdelia rovnomerne medzi výrobcov a iné prípadné subjekty, vzhľadom na povahu a rozsah činností, a takým spôsobom, aby nevytvárali prekážky v obchodovaní alebo nedeformovali hospodársku súťaž. Zoskupenie výrobcov prijme ako spoločníka, člena alebo zmluvného partnera, za rovnakých podmienok ako výrobcov, ktorí už patria do zoskupenia, každého nového výrobcu, pre ktorého by z dôvodu jeho nepatrnej výroby alebo z iného dôvodu bolo ekonomicky nedôvodné zabezpečovať osamotene opätovné použitie, zhodnotenie a akúkoľvek inú formu správy odpadu.

Zákon o alkohole

19 § 1 zákona č. 1143/1994 o alkohole (alkoholilaki, ďalej len „zákon o alkohole“) stanovuje, že cieľom tohto zákona je predchádzať negatívnym spoločenským, sociálnym a zdravotným dôsledkom látok obsahujúcich alkohol reguláciou spotreby alkoholu.

20 Podľa § 8 zákona o alkohole je bez osobitného povolenia povolený dovoz alkoholických nápojov na účely osobnej spotreby alebo na obchodné účely, pričom sa režim dovozu na účely osobnej spotreby bližšie upravuje v § 10 tohto zákona. § 8 uvedeného zákona ešte spresňuje, že ten, kto alkoholické nápoje používa na obchodné účely, potrebuje na svoju činnosť týkajúcu sa alkoholických nápojov, ktoré majú byť predmetom dovozu, osobitné povolenie podľa tohto zákona.

21 Pokiaľ ide o dovoz alkoholických nápojov na účely osobnej spotreby, ktorá nepodlieha požiadavke povolenia, vnútroštátny súd zdôrazňuje, že v rôznych smerniciach a oznámeniach fínske orgány spresnili, že keď si jednotlivec objedná alkoholické nápoje zo zahraničia, musí vlastnícke právo k nápojom nepochybne prejsť na objednávateľa skôr, ako sa uskutočnil dovoz uvedených nápojov. V tomto prípade sa požaduje, aby objednávateľ nápoje doviezol sám alebo zabezpečil prepravu oddelenú od predajcu.

22 Podľa § 13 prvého odseku zákona o alkohole má štátna spoločnosť predávajúca alkohol, nazvaná Alko Oy (ďalej len „Alko“), okrem výnimiek v zmysle § 14 tohto zákona monopol na maloobchodný predaj alkoholických nápojov.

23 Podľa § 13 druhého odseku zákona o alkohole má Alko právo vykonávať maloobchodný predaj alkoholických nápojov uvedených v prvom odseku tohto ustanovenia iba v orgánmi schválenom obchode s alkoholickými nápojmi, vhodnom svojím umiestnením a umožňujúcom účinne vykonávať dohľad.

24 Podľa § 13 tretieho odseku zákona o alkohole bez ohľadu na ustanovenia druhého odseku tohto paragrafu môže Alko vykonávať maloobchodný predaj alkoholických nápojov tak, že ich pošle zákazníkovi alebo kupujúcemu v súlade s ustanoveniami stanovenými v dekréte.

25 § 14 zákona o alkohole však stanovuje dve výnimky z monopolu maloobchodného predaja alkoholických nápojov patriacemu spoločnosti Alko.

26 § 14 prvý odsek zákona o alkohole stanovuje, že alkoholické nápoje, ktoré sa vyrábajú fermentáciou a obsahujú nanajvýš 4,7 objemových percent etylalkoholu, smie okrem spoločnosti Alko v rámci maloobchodu predať každý, kto od príslušného orgánu dostal povolenie pre maloobchod.

27 Podľa druhého odseku uvedeného § 14 alkoholické nápoje, ktoré sa vyrábajú fermentáciou a obsahujú nanajvýš 13 objemových percent etylalkoholu, smie v rámci maloobchodu okrem spoločnosti Alko predávať aj každá osoba, ktorej bolo za podmienok, ktoré stanovilo ministerstvo sociálnych vecí a zdravotníctva, príslušným orgánom vydané povolenie na výrobu daného výrobku.

28 Tretí odsek § 14 stanovuje, že povolenie na maloobchodný predaj alkoholických nápojov sa vydá takej osobe, ktorá sa považuje za osobu spĺňajúcu potrebné podmienky a disponuje požadovanou spoľahlivosťou.

29 § 14 štvrtý odsek zákona o alkohole spresňuje, že maloobchodný predaj upravený v prvom a druhom odseku § 14 možno uskutočniť iba na orgánmi schválenom mieste, ktoré spĺňa podmienky týkajúce sa umiestnenia, predajného miesta a prevádzky a kde je predaj organizovaný spôsobom umožňujúcim účinne vykonávať dohľad.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

30 EIG, spoločnosť so sídlom v Estónsku, ktorú riadi V. Visnapuu, prevádzkovala na internete webovú stránku „www.alkotaxi.eu“, prostredníctvom ktorej si mohli fínsky rezidenti kupovať alkoholické nápoje rôznych značiek s nízkym aj vysokým obsahom alkoholu. Po zaplatení nákupu EIG pre časť svojich zákazníkov zabezpečovala dodanie k nim domov z Estónska do Fínska.

31 EIG alkoholické nápoje, ktoré doviezla, neprihlásila fínskym colným orgánom, takže nedošlo k vyrubeniu spotrebných daní. EIG nevymenovala nijakého zástupcu na daňové účely podľa § 7 siedmeho odseku zákona o spotrebných daniach, ktorému by fínska colná správa priznala právo, aby zaplatil spotrebné dane z výrobkov, ktoré boli odoslané do Fínska. EIG nepodala ani colné vyhlásenie za odoslané výrobky a neposkytla nijakú záruku za zaplatenie spotrebných daní pred odoslaním

výrobkov do Fínska. Okrem toho EIG nezaplatila nijakú spotrebnú daň z určitých balení nápojov vzťahujúcu sa na balenia. Nakoniec EIG nemala nijaké povolenie na veľkoobchodný ani maloobchodný predaj v zmysle § 8 zákona o alkohole, pokiaľ ide o dodanie alkoholických nápojov po ich dovoze kupujúcemu.

32 V nadväznosti na obžalobu, ktorú podala okresná prokuratúra, považoval Helsingin käräjäoikeus (Súd prvého stupňa, Helsinki) za preukázanú skutočnosť, že činnosť spoločnosti EIG v čase od 24. júna do 18. augusta 2009 viedla k nevyrubeniu spotrebnej dane z dovozu do Fínska 4 507,30 litra piva, 1 499,40 litra jablčného vína, 238,70 litra vína a 3 450,30 litra destilátov. Neodvedená spotrebná daň z alkoholických nápojov bola vo výške 23 144,89 eura a spotrebná daň z určitých balení nápojov 5 233,52 eura, v celkovej výške teda 28 378,40 eura.

33 Uvedený súd okrem toho konštatoval, že V. Visnapuu priviezol vyššie uvedené množstvá alkoholických nápojov z Estónska do Fínska a že ich vo Fínsku predával. Odsúdil ho preto z dôvodu závažného daňového úniku a porušenia zákona o alkohole na podmienečný trest odňatia slobody v trvaní osem mesiacov. Okrem toho mu bola uložená povinnosť zaplatiť Fínskej republike náhradu za neuhradené dane vo výške 28 378,40 eura vrátane úrokov a povinnosť nahradiť trovy konania.

34 V rámci odvolania na vnútroštátny súd V. Visnapuu požadoval jednak zbavenie obvinenia a oslobodenie od povinnosti nahradiť škodu a jednak náhradu svojich trov konania vrátane úrokov. Subsidiárne žiadal, aby sa Súdnemu dvoru predložil návrh na začatie prejudiciálneho konania.

35 Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že skutočný priebeh udalostí nie je predmetom odvolania. Fínski zákazníci si alkoholické nápoje objednávali v spoločnosti EIG cez internet a V. Visnapuu v mene tejto spoločnosti dodal tieto nápoje časti zákazníkov tak, že ich z Estónska priviezol do Fínska, hoci nemal povolenie podľa § 8 prvého odseku zákona o alkohole. EIG, ktorá nezaviedla systém na recykláciu alebo opätovné použitie nápojových obalov a ani sa k takému systému nepridala, neprihlásila alkoholické nápoje, ktoré doviezla, na colných orgánoch, takže nedošlo k stanoveniu žiadnej spotrebnej dane. Ďalej je v rámci odvolacieho konania nesporné, že V. Visnapuu uskutočnil dovoz uvedených množstiev alkoholických nápojov, ktoré konštatoval Helsingin käräjäoikeus, a dopustil sa daňového úniku vo vzťahu k daniam uvedeným v rozsudku tohto súdu.

36 Vnútroštátny súd zastáva názor, že pri uplatnení vnútroštátnej právnej úpravy v spore vo veci samej vyvstávajú viaceré otázky súvisiace s právom Únie, ktoré sa môžu rozdeliť podľa toho, či sa týkajú na jednej strane právnej úpravy o spotrebnej dani z určitých balení nápojov, alebo na druhej strane požiadavky povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja vo Fínsku.

37 Za týchto okolností Helsingin hovioikeus (Odvolací súd, Helsinki), rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Treba prípustnosť fínskej právnej úpravy týkajúcej sa spotrebnej dani z určitých balení nápojov, podľa ktorej sa táto daň vyberá vtedy, keď obal nepatrí do systému spätného odberu obalov, namiesto článku 34 ZFEÚ posudzovať podľa článku 110 ZFEÚ? V prípade systému spätného odberu obalov musí ísť o systém zálohovania, v prípade ktorého sa osoba, ktorá nápoje balí alebo dováža, sama alebo spôsobom, ktorý sa upravuje vo fínskom zákone o odpade alebo v príslušných právnych predpisoch platných pre provinciu Ahvenanmaa [Fínsko], stará o opakované použitie alebo recykláciu nápojových obalov, takže sa obal znovu použije alebo využije ako surovina.

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: Je uvedená právna úprava v súlade s článkom 1 ods. 1, článkami 7 a 15 smernice 94/62, keď sa zohľadní aj článok 110 ZFEÚ?

3. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku: Je uvedená právna úprava v súlade s článkom 1 ods. 1, článkami 7 a 15 smernice 94/62, keď sa zohľadní aj článok 34 ZFEÚ?

4. V prípade zápornej odpovede na tretiu otázku: Treba [uvedenú] právnu úpravu považovať podľa článku 36 ZFEÚ za prípustnú?

5. Možno požiadavku, aby osoba, ktorá alkoholické nápoje používa na obchodné účely alebo inú hospodársku činnosť, mala pre svoju činnosť týkajúcu sa dovážaných alkoholických nápojov osobitné povolenie na maloobchodný predaj, keď fínsky kupujúci kúpil alkoholické nápoje cez internet alebo prostredníctvom predaja na diaľku od predávajúceho, ktorý pôsobí v inom členskom štáte a alkoholické nápoje do Fínska dováža, považovať za požiadavku týkajúcu sa existencie monopolu alebo za súčasť jeho fungovania, takže nie je v rozpore s ustanoveniami článku 34 ZFEÚ, ale treba ju vyhodnotiť v kontexte článku 37 ZFEÚ?

6 V prípade kladnej odpovede na piatu otázku: Je požiadavka povolenia zlučiteľná s ustanoveniami týkajúcimi sa štátnych monopolov obchodnej povahy podľa článku 37 ZFEÚ?

7. V prípade zápornej odpovede na piatu otázku a uplatnenia článku 34 ZFEÚ na prejednávaný prípad: Predstavuje fínska právna úprava, podľa ktorej sa pri objednávke alkoholických nápojov zo zahraničia cez internet alebo inak prostredníctvom obchodu na diaľku dovoz nápojov na účely osobnej spotreby povolí len vtedy, keď alkoholické nápoje doviezol do štátu sám objednávateľ alebo tretia osoba, ktorá je nezávislá od predávajúceho, inak sa na dovoz vyžaduje povolenie podľa zákona o alkohole, množstevné obmedzenie alebo opatrenie s rovnocenným účinkom, ktoré je v rozpore s článkom 34 ZFEÚ?

8. V prípade kladnej odpovede na siedmu otázku: Možno predmetnú právnu úpravu so zreteľom na ochranu zdravia a života ľudí považovať za opodstatnenú a primeranú?“

O prejudiciálnych otázkach

38 Treba preskúmať osobitne prvú až štvrtú otázku, ktoré sa týkajú právnej úpravy o spotrebnej dani z určitých balení nápojov, a piatu až ôsmu otázku, ktoré sa týkajú požiadavky povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja vo Fínsku.

O prvej až štvrtej otázke

39 Vnútroštátny súd sa svojou prvou až štvrtou otázkou v podstate pýta, či sa články 34 ZFEÚ a 110 ZFEÚ, ako aj článok 1 ods. 1 a články 7 a 15 smernice 94/62 majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava v spore vo veci samej, ktorá zavádza spotrebnú daň z určitých balení nápojov, ale stanovuje oslobodenie v prípade začlenenia týchto obalov do účinného systému spätného odberu obalov

O uplatniteľnosti ustanovení Zmluvy

40 Keďže prvá až štvrtá položená otázka sa týkajú tak ustanovení smernice 94/62, ako aj ustanovení Zmluvy, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa akékoľvek vnútroštátne opatrenie v oblasti, ktorá bola predmetom vyčerpávajúcej harmonizácie na úrovni Únie, musí posudzovať vzhľadom na ustanovenia takéhoto harmonizačného opatrenia a nie na ustanovenia primárneho práva (rozsudok UNIC a Uni.co.pel, C-95/14, EU:C:2015:492, bod 33 a citovaná judikatúra).

41 Následne treba na úvod určiť, či harmonizácia vykonaná v článku 1 ods. 1 a článkoch 7 a 15 smernice 94/62 má vyčerpávajúcu povahu.

42 Na tento účel prináleží Súdnemu dvoru vykladať tieto ustanovenia tak, že sa zohľadní nielen ich znenie, ale takisto ich kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej sú súčasťou (rozsudok UNIC a Uni.co.pel, C-95/14, EU:C:2015:492, bod 35 a citovaná judikatúra).

43 Podľa článku 1 ods. 1 smernice 94/62 je cieľom tejto smernice zharmonizovať vnútroštátne opatrenia týkajúce sa hospodárenia s obalmi a s odpadmi z obalov, aby sa na jednej strane zabránilo ich vplyvu na životné prostredie všetkých členských štátov, ako aj iných krajín, alebo sa takýto vplyv znížil, a to vysokou úrovňou ochrany životného prostredia a na druhej strane, aby sa zabezpečil funkčný vnútorný trh, aby sa vyhlo prekážkam v obchodovaní a deformácii a obmedzeniu hospodárskej súťaže v Únii.

44 Súdny dvor už mal možnosť rozhodnúť, že článok 5 smernice 94/62 nepredstavuje úplnú harmonizáciu vnútroštátnych systémov určených na zvýhodnenie opätovného použitia obalov (pozri v tomto zmysle rozsudky Radlberger Getränkegesellschaft a S. Spitz, C-309/02, EU:C:2004:799, bod 56, ako aj Komisia/Nemecko, C-463/01, EU:C:2004:797, bod 44). V tejto súvislosti Súdny dvor najmä uviedol, že uvedený článok 5 dovoľuje členským štátom zvýhodňovať systémy opätovného použitia obalov iba „v súlade so zmluvou“ (pozri rozsudky Radlberger Getränkegesellschaft a S. Spitz, C-309/02, EU:C:2004:799, bod 58, ako aj Komisia/Nemecko, C-463/01, EU:C:2004:797, bod 46).

45 Rovnakým spôsobom článok 7 ods. 1 druhý pododsek smernice 94/62 stanovuje, že systémy spätného odberu a/alebo zberu, ako aj systémy opätovného použitia alebo zhodnotenia sa takisto vzťahujú na dovážané výrobky, nediskriminujú ich ani podrobnými opatreniami, ani poplatkami za prístup do systému a majú byť navrhnuté tak, aby nevytvárali bariéry v obchode alebo nedeformovali hospodársku súťaž „v súlade so zmluvou“.

46 Rovnako ako článok 5 smernice 94/62, článok 7 tejto smernice tiež nepredstavuje úplnú harmonizáciu, ale odkazuje na príslušné ustanovenia Zmluvy.

47 Pokiaľ ide o článok 15 smernice 94/62, tento článok nezavádza harmonizáciu, ale oprávňuje Radu prijať hospodárske nástroje na podporu vykonania cieľov stanovených touto smernicou, alebo, ak takéto nástroje neexistujú, členské štáty konajú „v súlade… s povinnosťami vyplývajúcimi zo Zmluvy“. Toto ustanovenie tak požaduje aj uplatnenie príslušných ustanovení Zmluvy.

48 Z uvedeného vyplýva, že harmonizácia zavedená v článku 1 ods. 1 a článkoch 7 a 15 smernice 94/62 nemá vyčerpávajúcu povahu, ako to zdôrazňuje generálny advokát v bode 75 svojich návrhov. Následne treba vnútroštátne opatrenia vykonávajúce tieto články posudzovať nielen s ohľadom na ustanovenia tejto smernice, ale aj na príslušné ustanovenia primárneho práva.

O uplatniteľnosti článku 34 ZFEÚ alebo článku 110 ZFEÚ

49 Keďže sa vnútroštátne opatrenia vykonávajúce článok 1 ods. 1 a články 7 a 15 smernice 94/62 majú posudzovať vzhľadom na príslušné ustanovenia primárneho práva, treba určiť, či sa má právna úprava, ktorá zavádza spotrebnú daň z určitých balení nápojov, o akú ide v spore vo veci samej, posúdiť vzhľadom na článok 34 ZFEÚ a/alebo článok 110 ZFEÚ. V. Visnapuu, fínska vláda a Európska komisia sa domnievajú, že sa táto právna úprava má posúdiť vzhľadom na článok 110 ZFEÚ.

50 Súdny dvor opakovane rozhodol, že rozsah uplatnenia článkov 34 ZFEÚ a 110 ZFEÚ sa navzájom vylučuje. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že rozsah uplatnenia článku 34 ZFEÚ nezahŕňa prekážky uvedené v iných osobitných ustanoveniach a že prekážky fiškálnej povahy, ktoré upravuje článok 110 ZFEÚ, nepatria do zákazu stanoveného v článku 34 ZFEÚ (pozri najmä rozsudok Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, bod 33).

51 Peňažná povinnosť predstavuje vnútroštátne zdanenie v zmysle článku 110 ZFEÚ, pokiaľ vyplýva zo všeobecného režimu vnútroštátneho zdaňovania, ktoré sa uplatňuje systematicky podľa rovnakých objektívnych kritérií na kategórie výrobkov nezávisle od ich pôvodu alebo určenia (pozri najmä rozsudky Koornstra, C-517/04, EU:C:2006:375, bod 16, ako aj Stadtgemeinde Frohnleiten a Gemeindebetriebe Frohnleiten, C-221/06, EU:C:2007:657, bod 31).

52 V prejednávanej veci z bodov 8 až 10 tohto rozsudku vyplýva, že právna úprava dotknutá v spore vo veci samej zavádza spotrebnú daň z určitých balení nápojov vo výške 51 centov eura za liter zabaleného výrobku, ale ak sú obaly nápojov súčasťou účinného systému spätného odberu obalov, sú od tento spotrebnej dane oslobodené.

53 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba konštatovať, že na jednej strane je spotrebná daň dotknutá v spore vo veci samej peňažným bremenom spadajúcim do všeobecného režimu vnútroštátneho zdaňovania, ktoré sa uplatňuje systematicky na istú kategóriu výrobkov, a to balenia nápojov. V tejto súvislosti Súdny dvor už mal možnosť rozhodnúť, že odpad určený na zničenie sa má považovať za výrobok v zmysle článku 110 ZFEÚ (rozsudok Stadtgemeinde Frohnleiten a Gemeindebetriebe Frohnleiten, C-221/06, EU:C:2007:657, body 36 až 38). Spotrebnú daň z určitých balení nápojov tak treba považovať za daň uloženú na výrobky v zmysle tohto ustanovenia.

54 Z vnútroštátneho rozhodnutia na druhej strane vyplýva, že táto spotrebná daň je uložená na balenia nápojov podľa objektívnych kritérií uplatnených nezávisle od ich pôvodu alebo určenia. Táto spotrebná daň je totiž uložená tak na balenia nápojov s pôvodom z tuzemska, ako aj na dovezené balenia nápojov, pokiaľ neboli takéto obaly zahrnuté do systému účinného systému spätného odberu.

55 Z uvedeného vyplýva, že spotrebná daň z určitých balení nápojov, akou je daň v spore vo veci samej, predstavuje vnútroštátne zdanenie v zmysle článku 110 ZFEÚ. Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 50 tohto rozsudku treba takúto spotrebnú daň posúdiť namiesto článku 34 ZFEÚ s ohľadom na článok 110 ZFEÚ.

O výklade článku 110 ZFEÚ

56 Fínska vláda a Komisia zastávajú názor, že právna úprava zavádzajúca spotrebnú daň z určitých balení nápojov, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, je v súlade s článkom 110 ZFEÚ. Naopak V. Visnapuu tvrdí, že táto právna úprava je diskriminačná a v rozpore s článkom 110 ZFEÚ, keďže predajca konajúci z iného členského štátu sa nemôže v praxi stať súčasťou účinného systému spätného odberu obalov.

57 Podľa článku 110 prvého odseku ZFEÚ žiaden členský štát nezdaní výrobky z iných členských štátov nijakou priamou alebo nepriamou vnútroštátnou daňou prevyšujúcou dane ukladané priamo či nepriamo na podobné domáce výrobky. Podľa druhého odseku tohto ustanovenia žiaden členský štát nezdaní výrobky iných členských štátov nijakou vnútroštátnou daňou, ktorá nepriamo ochraňuje iné výrobky.

58 V prejednávanej veci zo žiadnej skutočnosti v spisovej dokumentácii predloženej Súdnemu dvoru nevyplýva, že zákon týkajúci sa spotrebnej dane z určitých balení nápojov, dotknutý v spore vo veci samej, by nejakým spôsobom nepriamo chránil iné vnútroštátne výrobky ako balenia nápojov v zmysle článku 110 druhého odseku ZFEÚ. Treba preto obmedziť posúdenie Súdneho dvora na prvý odsek tohto článku a preskúmať, či zdanenie dovezených balení nápojov touto spotrebnou daňou je vyššie ako zdanenie balení nápojov tuzemského pôvodu.

59 Podľa ustálenej judikatúry ide o porušenie článku 110 prvého odseku ZFEÚ, keď zdanenie dovezeného výrobku a zdanenie podobného vnútroštátneho výrobku sú vypočítavané rozdielnym spôsobom a podľa rozdielnych pravidiel, ktoré spôsobujú, že, hoci len v niektorých prípadoch, dochádza k vyššiemu

zdaneniu dovezeného výrobku. Na základe tohto ustanovenia teda spotrebná daň nesmie zaťažovať výrobky pochádzajúce z iných členských štátov viac ako podobné vnútroštátne výrobky (rozsudok Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, bod 29 a citovaná judikatúra).

60 V prejednávanej veci fínska vláda a Komisia správne uvádzajú, že spôsob výpočtu spotrebnej dane z určitých balení nápojov, a to suma, základ a podmienky oslobodenia, sú úplne rovnaké pre balenia nápojov pochádzajúcich z iných členských štátov a pre vnútroštátne podobné výrobky. Ako to zdôraznil aj generálny advokát v bodoch 79 a 80 svojich návrhov, v prejednávanej veci nemožno konštatovať žiadnu priamu diskrimináciu vzťahujúcu sa na balenia nápojov pochádzajúcich z iných členských štátov v zmysle článku 110 prvého odseku ZFEÚ.

61 V. Visnapuu napriek tomu tvrdí, že podmienky stanovené na získanie oslobodenia z dôvodu začlenenia balení nápojov do účinného systému spätného odberu obalov sú nepriamo diskriminujúce, keďže predajca na diaľku prevádzkujúci obchod na internete z iného členského štátu ho nikdy nemôže získať.

62 Na podporu tohto tvrdenia V. Visnapuu uvádza, že začlenenie sa do účinného systému spätného odberu obalov predstavuje pre predávajúceho na diaľku prevádzkujúceho obchod cez internet z iného členského štátu vysoký náklad, ktorý si nemôže dovoliť, z dôvodu najmä povinnosti uvádzať určité údaje na obaloch nápojov a povinnosti predložiť záruku a zaplatiť vstupný poplatok. V. Visnapuu dodáva, že vytvorenie vlastného účinného systému spätného odberu obalov nie je pre malý podnik obchodujúci na internete ekonomicky možná voľba z dôvodu fixných prevádzkových nákladov takéhoto systému.

63 V tejto súvislosti treba uviesť, že ťažkosti, ktoré uviedol V. Visnapuu, aj keby sa potvrdili, nepreukazujú rozdielne zaobchádzanie medzi baleniami nápojov pochádzajúcich z iných členských štátov a podobnými vnútroštátnymi výrobkami v zmysle článku 110 prvého odseku ZFEÚ. Z takýchto ťažkostí malého subjektu prevádzkujúceho predaj na diaľku na začlenenie sa do účinného systému spätného odberu obalov alebo na jeho vytvorenie totiž nemožno odvodiť, že balenia nápojov pochádzajúcich z iných členských štátov majú menšiu možnosť byť oslobodené v prípade začlenenia do takéhoto systému, a teda podliehajú vyššiemu zdaneniu ako podobné vnútroštátne výrobky.

64 Okrem toho, ako to tvrdila fínska vláda na pojednávaní a ako to aj uviedol generálny advokát v bodoch 89 až 91 svojich návrhov, takéto ťažkosti sú rovnaké pre malé subjekty usadené vo Fínsku, ako aj pre malé subjekty usadené v inom členskom štáte.

65 Z uvedeného vyplýva, že článok 110 ZFEÚ nebráni vnútroštátnej právnej úprave zavádzajúcej spotrebnú daň z určitých balení nápojov, akou je daň v spore vo veci samej.

O výklade článku 1 ods. 1a článkov 7 a 15 smernice 94/62

66 Vnútroštátny súd sa rovnako pýta Súdneho dvora, či článok 1 ods. 1 a články 7 a 15 smernice 94/62 bránia vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava v spore vo veci samej, zavádzajúcej spotrebnú daň z určitých balení nápojov. Fínska vláda a Komisia tvrdia, že táto právna úprava je v súlade s ustanoveniami smernice 94/62.

67 Na úvod treba uviesť, že obaly nápojov predstavujú „obaly“ v zmysle článku 3 bodu 1 smernice 94/62 a patria tak to pôsobnosti tejto smernice s ohľadom na jej článok 2 ods. 1.

68 Súdny dvor však konštatuje, že žiadne z ustanovení článku 1 ods. 1 a článkov 7 a 15 smernice 94/62 nebráni právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá v spore vo veci samej, ktorá zavádza spotrebnú daň z určitých balení nápojov.

69 Pokiaľ ide osobitne o článok 7 ods. 1 druhý pododsek smernice 94/62, toto ustanovenie požaduje, aby sa systémy spätného odberu, zberu, opätovného použitia alebo zhodnotenia použitých obalov a/alebo odpadov z obalov vzťahovali na dovážané výrobky, nediskriminovali ich a boli navrhnuté tak, aby nevytvárali bariéry v obchode alebo nedeformovali hospodársku súťaž v súlade so Zmluvou.

70 Treba však uviesť, že táto povinnosť sa týka fungovania takýchto systémov a nie systému spotrebnej dane z určitých balení nápojov, o aký ide v spore vo veci samej, o ktorom sa už v bode 63 tohto rozsudku okrem iného konštatovalo, že nevytvára žiadnu diskrimináciu voči baleniam nápojov pochádzajúcich z iných členských štátov.

71 Okrem iného fínska vláda v tejto súvislosti tvrdí, že podľa § 18g druhého odseku zákona o odpadoch povinnosti zoskupenia výrobcov sa rozdelia rovnomerne medzi výrobcov a iné prípadné subjekty, vzhľadom na povahu a rozsah činností, a takým spôsobom, aby nevytvárali prekážky v obchodovaní alebo nedeformovali hospodársku súťaž. Toto ustanovenie tiež zaväzuje zoskupenie výrobcov prijať ako spoločníka, člena alebo zmluvného partnera, za rovnakých podmienok ako výrobcov, ktorí už patria do zoskupenia, každého nového výrobcu, pre ktorého by z dôvodu jeho nepatrnej výroby alebo z iného dôvodu bolo ekonomicky nedôvodné zabezpečovať osamotene opätovné použitie, zhodnotenie a akúkoľvek inú formu správy odpadu.

72 Pokiaľ ide o článok 15 smernice 94/62, tento článok umožňuje Rade prijať „hospodárske nástroje na podporu vykonania cieľov stanovených touto smernicou“. Ak takéto opatrenia prijaté Radou neexistujú, toto ustanovenie umožňuje členským štátom „v súlade s princípmi, ktorými sa riadi environmentálna politika [Únie], medzi inými princíp ‚znečisťovateľ platí‘, [a s povinnosťami vyplývajúcimi zo Zmluvy – *neoficiálny preklad*], prijať opatrenia na vykonanie týchto cieľov“.

73 Právna úprava zavádzajúca spotrebnú daň z určitých balení nápojov, akou je právna úprava v spore vo veci samej, môže byť považovaná za opatrenie prijaté členským štátom majúce sa cieľ uskutočnenie cieľov definovaných v smernici 94/62 v zmysle článku 15 uvedenej smernice. Ako to totiž potvrdila fínska vláda, táto právna úprava podnecuje subjekty pristúpiť k systému spätného odberu nápojových obalov alebo vytvoriť svoj vlastný systém spätného odberu s cieľom vyhnúť sa tak plateniu spotrebnej dane.

74 S ohľadom na článok 15 smernice 94/62 musí byť takéto opatrenie prijaté v súlade so zásadami, ktorými sa riadi environmentálna politika Únie, medzi inými zásadou „znečisťovateľ platí“, a v súlade s povinnosťami vyplývajúcimi zo Zmluvy. Fínska vláda preto správne na pojednávaní spresnila, že právna úprava dotknutá v spore vo veci samej vykonáva zásadu znečisťovateľ platí, keďže spotrebná daň musí byť uhradená subjektmi, ktorí nie sú začlenení v systéme spätného odberu nápojových obalov. Okrem toho už bolo konštatované, že takáto právna úprava je v súlade s povinnosťami vyplývajúcimi z článku 110 ZFEÚ.

75 Z uvedeného vyplýva, že článok 1 ods. 1 a články 7 a 15 smernice 94/62 nebránia právnej úprave zavádzajúcej spotrebnú daň z určitých balení nápojov, akou je spotrebná daň v spore vo veci samej.

76 Vzhľadom na uvedené treba na prvú až štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 110 ZFEÚ, ako aj článok 1 ods. 1 a články 7 a 15 smernice 94/62 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava v spore vo veci samej, ktorá zavádza spotrebnú daň z určitých balení nápojov, ale stanovuje oslobodenie v prípade začlenenia týchto obalov do účinného systému spätného odberu obalov.

O piatej až ôsmej otázke

77 Vnútroštátny súd sa svojou piatou až ôsmou otázkou v podstate pýta, či sa články 34 ZFEÚ, 36 ZFEÚ a 37 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava, o akú ide v spore vo veci samej, podľa ktorej sa na predajcu usadeného v inom členskom štáte vzťahuje požiadavka povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja spotrebiteľom s bydliskom v prvom členskom štáte, pokiaľ tento predajca zabezpečuje prepravu týchto nápojov alebo zverí ich prepravu tretej osobe.

O uplatniteľnosti článku 34 ZFEÚ alebo článku 37 ZFEÚ

78 Na úvod treba určiť, či sa požiadavka povolenia dotknutého v spore vo veci samej má posúdiť vzhľadom na článok 34 ZFEÚ alebo článok 37 ZFEÚ.

79 Na tento účel treba zhrnúť právny a skutkový kontext prejednávanej veci.

80 § 13 zákona o alkohole zavádza monopol obchodnej povahy, ktorý zahŕňa výlučné právo na maloobchodný predaj alkoholických nápojov vo Fínsku. Tento monopol bol zverený spoločnosti Alko.

81 § 14 zákona o alkohole však stanovuje dve výnimky z monopolu zvereného spoločnosti Alko. Podľa prvého odseku tohto paragrafu alkoholické nápoje, ktoré sa vyrábajú fermentáciou a obsahujú nanajvýš 4,7 objemových percent etylalkoholu, smie okrem spoločnosti Alko maloobchodne predávať každý, kto od príslušného orgánu dostal povolenie pre maloobchod. Podľa druhého odseku tohto paragrafu alkoholické nápoje, ktoré sa vyrábajú fermentáciou a obsahujú nanajvýš 13 objemových percent etylalkoholu, smie v rámci maloobchodu okrem spoločnosti Alko predávať aj každá osoba, ktorej bolo za podmienok, ktoré stanovilo ministerstvo sociálnych vecí a zdravotníctva, príslušným orgánom vydané povolenie na výrobu daného výrobku.

82 Podľa § 8 zákona o alkohole ten, kto alkoholické nápoje používa na obchodné účely, potrebuje na svoju činnosť týkajúcu sa alkoholických nápojov, ktoré majú byť predmetom dovozu, osobitné povolenie podľa tohto zákona. Podľa pripomienok fínskej vlády osobitné povolenie uvedené v § 8 zákona o alkohole môže pozostávať najmä z povolenia na maloobchodný predaj uvedeného v § 14 prvom odseku tohto zákona.

83 V prejednávanej veci je nesporné, že EIG ani V. Visnapuu nemali povolenie na maloobchodný predaj, požadované na základe § 8 a § 14 zákona o alkohole na dovoz alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja spotrebiteľom majúcim bydlisko vo Fínsku.

84 Vzhľadom na tento kontext treba určiť, či sa požiadavka povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja spotrebiteľom s bydliskom vo Fínsku, o akú ide v spore vo veci samej, má posúdiť vzhľadom na článok 34 ZFEÚ alebo článok 37 ZFEÚ.

85 Podľa fínskej a nórskej vlády režim monopolu zavedený § 13 zákona o alkohole sa má posúdiť vzhľadom na článok 37 ZFEÚ, zatiaľ čo režimy týkajúce sa povolení stanovené v § 14 tohto zákona sa majú posúdiť vzhľadom na článok 34 ZFEÚ. Švédska vláda a Komisia zastávajú názor, že požiadavka povolenia na maloobchodný predaj, o akú ide v spore vo veci samej, sa má posúdiť vzhľadom na článok 37 ZFEÚ, zatiaľ čo V. Visnapuu zastáva názor, že ju treba posúdiť vzhľadom na článok 34 ZFEÚ.

86 Podľa ustálenej judikatúry treba preskúmať pravidlá týkajúce sa existencie a fungovania monopolu vzhľadom na ustanovenia článku 37 ZFEÚ, špecificky uplatniteľné na výkon výlučných práv štátnym monopolom obchodnej povahy (rozsudky Rosengren a i., C-170/04, EU:C:2007:313, bod 17 a citovaná judikatúra, ako aj ANETT, C-456/10, EU:C:2012:241, bod 22 a citovaná judikatúra).

87 Naopak, účinok iných ustanovení vnútroštátnej legislatívy, ktoré možno oddeliť od fungovania monopolu, hoci majú na tento monopol vplyv, na obchodovanie v rámci Únie, sa musí skúmať z hľadiska článku 34 ZFEÚ (rozsudky Rosengren a i., C-170/04, EU:C:2007:313, bod 18 a citovaná judikatúra, ako aj ANETT, C-456/10, EU:C:2012:241, bod 23 a citovaná judikatúra).

88 S ohľadom na túto judikatúru treba overiť, či požiadavka povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja spotrebiteľom s bydliskom vo Fínsku, ktorá je predmetom piatej až ôsmej položenej otázky, predstavuje pravidlo týkajúce sa existencie a fungovania monopolu, alebo pravidlo, ktoré možno oddeliť od fungovania monopolu.

89 Osobitná funkcia zverená monopolu § 13 zákona o alkohole zahŕňa výlučné právo na maloobchodný predaj alkoholických nápojov vo Fínsku. Z výlučných práv spoločnosti Alko je však vyňatý maloobchodný predaj dvoch kategórií alkoholických nápojov, na ktorý sa vzťahujú výnimky stanovené v § 14 zákona o alkohole a ktorý môže vykonávať každá osoba, ktorá získa povolenie.

90 Z uvedeného vyplýva, že režim monopolu zavedený § 13 zákona o alkohole sa má posúdiť vzhľadom na článok 37 ZFEÚ v rozsahu, v akom stanovuje pravidlá týkajúce sa existencie a fungovania štátneho monopolu obchodnej povahy.

91 Naopak, dva režimy povolení zavedené § 14 zákona o alkohole neupravujú fungovanie monopolu zvereného spoločnosti Alko alebo výkon jej výlučných práv v zmysle citovanej judikatúry, keďže stanovujú právo iných osôb ako spoločnosti Alko, ktoré získajú povolenie, na maloobchodný predaj určitých kategórií alkoholických nápojov. Následne sú tieto dva režimy povolení oddeliteľné od fungovania monopolu zvereného spoločnosti Alko a musia byť preskúmané vzhľadom na článok 34 ZFEÚ, ako to správne tvrdili fínska a nórska vláda.

92 Piata až ôsma otázka položená vnútroštátnym súdom sa tak týkajú výslovne požiadavky povolenia na maloobchodný predaj uloženej v spore vo veci samej V. Visnapuuimu. Takáto požiadavka povolenia nevyhnutne vyplýva z § 14 zákona o alkohole, a teda sa musí posúdiť vzhľadom na článok 34 ZFEÚ, a nie na článok 37 ZFEÚ.

93 Na základe skutkových okolností uvedených vo vnútroštátnom rozhodnutí a vymenovaných v bode 32 tohto rozsudku sa však zdá, že niektoré alkoholické nápoje dovezené V. Visnapuuom, najmä destiláty, neboli predmetom dvoch režimov povolenia stanovených § 14 tohto zákona, a tak patrili do samotného monopolu na maloobchodný predaj zvereného spoločnosti Alko podľa § 13 tohto zákona.

94 V tejto súvislosti treba teda pripomenúť, že článok 37 ZFEÚ požaduje prispôsobenie štátnych monopolov obchodnej povahy tak, aby v podmienkach nákupu a odbytu medzi štátnymi príslušníkmi členských štátov neexistovala diskriminácia bez toho, aby vyžadoval ich úplné zrušenie (rozsudky Franzén, C-189/95, EU:C:1997:504, bod 38 a citovaná judikatúra, ako aj Hanner, C-438/02, EU:C:2005:332, bod 34 a citovaná judikatúra).

95 Článok 37 ZFEÚ tak vyžaduje, aby boli organizácia a fungovanie monopolu prispôsobené tak, aby v podmienkach nákupu a odbytu medzi štátnymi príslušníkmi členských štátov neexistovala diskriminácia a tým nebol obchod s tovarom pochádzajúcim z iných členských štátov právne ani fakticky znevýhodnený v porovnaní s tuzemským tovarom a hospodárska súťaž medzi členskými štátmi nebola narušená (rozsudok Franzén, C-189/95, EU:C:1997:504, bod 40).

96 Keďže spis predložený Súdnemu dvoru neobsahuje v tejto súvislosti dostatok informácií, prináleží vnútroštátnemu súdu overiť, či monopol maloobchodného predaja alkoholických nápojov zverený spoločnosti Alko na základe § 13 zákona o alkohole spĺňa vyššie uvedené podmienky.

O existencii opatrenia s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenie dovozu v zmysle článku 34 ZFEÚ

97 Vzhľadom na uvedené treba preskúmať, či právna úprava členského štátu, akou je právna úprava, o akú ide v spore vo veci samej, podľa ktorej sa na predajcu usadeného v inom členskom štáte vzťahuje požiadavka povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja spotrebiteľom s bydliskom v prvom členskom štáte, pokiaľ tento predajca zabezpečuje prepravu týchto nápojov alebo zverí ich prepravu tretej osobe, predstavuje opatrenie s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenie dovozu v zmysle článku 34 ZFEÚ.

98 Podľa ustálenej judikatúry zákaz opatrení s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenia uvedený v článku 34 ZFEÚ sa týka každej právnej úpravy členských štátov, ktorá môže priamo alebo nepriamo, skutočne alebo potenciálne narušiť obchod medzi členskými štátmi (pozri najmä rozsudky Dassonville, 8/74, EU:C:1974:82, bod 5, ako aj Rosengren a i., C-170/04, EU:C:2007:313, bod 32).

99 Vzhľadom na túto judikatúru treba konštatovať, že požiadavka povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov, akou je požiadavka v spore vo veci samej, bráni subjektom usadeným v iných členských štátoch voľne doviesť alkoholické nápoje do Fínska v cieľom ich maloobchodného predaja.

100 Príslušné ustanovenia vnútroštátnej právnej úpravy najmä ukladajú viacero podmienok na získanie povolenia na maloobchodný predaj dotknutý v spore vo veci samej. Na jednej strane § 14 tretí odsek zákona o alkohole uvádza, že povolenie na maloobchodný predaj alkoholických nápojov sa vydá takej osobe, ktorá sa považuje za osobu spĺňajúcu potrebné podmienky a disponuje požadovanou spoľahlivosťou.

101 Na druhej strane § 14 štvrtý odsek zákona o alkohole spresňuje, že maloobchodný predaj upravený v prvom a druhom odseku § 14 možno uskutočniť iba na orgánmi schválenom mieste, ktoré spĺňa podmienky týkajúce sa umiestnenia, predajného miesta a prevádzky, a kde je predaj organizovaný spôsobom umožňujúcim účinne vykonávať dohľad.

102 Za týchto podmienok požiadavka povolenia na maloobchodný predaj na dovoz alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja fínskym spotrebiteľom, o akú ide v spore vo veci samej, môže narušiť obchod medzi členskými štátmi v zmysle citovanej judikatúry v rozsahu, v akom bráni subjektom usadeným v iných členských štátoch voľne doviesť alkoholické nápoje do Fínska s cieľom ich maloobchodného predaja.

103 Súdny dvor však rozhodol, že vnútroštátne ustanovenia obmedzujúce alebo zakazujúce určité spôsoby predaja, ktoré sa na jednej strane týkajú všetkých dotknutých subjektov vykonávajúcich svoju činnosť na vnútroštátnom území a na druhej strane z právneho, ako aj faktického hľadiska postihujú rovnako uvádzanie na trh domácich výrobkov aj výrobkov z iných členských štátov, nie sú takej povahy, aby mohli narušiť obchod medzi členskými štátmi v zmysle judikatúry zavedenej rozsudkom Dassonville (8/74, EU:C:1974:82) (pozri najmä rozsudky Keck a Mithouard, C-267/91 a C-268/91, EU:C:1993:905, bod 16, ako aj Ahokainen a Leppik, C-434/04, EU:C:2006:609, bod 19).

104 Požiadavka povolenia na maloobchodný predaj, o akú ide v spore vo veci samej, však nespĺňa prvú podmienku stanovenú Súdnym dvorom v rozsudku Keck a Mithouard (C-267/91 a C-268/91, EU:C:1993:905, bod 16), podľa ktorej sa dotknuté vnútroštátne ustanovenia musia uplatniť na všetky dotknuté subjekty vykonávajúce svoju činnosť na vnútroštátnom území.

105 Pokiaľ ide na jednej strane o požiadavku povolenia na maloobchodný predaj uvedenú v § 14 prvom odseku zákona o alkohole, Súdny dvor konštatuje, že sa nevzťahuje na všetky dotknuté subjekty vykonávajúce svoju činnosť na vnútroštátnom území. Podľa právnej úpravy, najmä § 13 zákona o alkohole, má totiž Alko právo na maloobchodný predaj všetkých druhov alkoholických nápojov,

vrátane druhov uvedených v § 14 zákona o alkohole. Alko tak nie je povinná získať povolenie na maloobchodný predaj od príslušných orgánov za podobných podmienok, ako sú podmienky stanovené v § 14 treťom odseku zákona o alkohole.

106 Na druhej strane povolenie na maloobchodný predaj upravené v § 14 druhom odseku zákona o alkohole sa vzťahuje iba na výrobcov alkoholických nápojov usadených vo Fínsku a výrobcov usadených v iných členských štátoch vylučuje.

107 Následne požiadavka povolenia na maloobchodný predaj na dovoz alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja fínskym spotrebiteľom, o akú ide v spore vo veci samej, nespĺňa prvú podmienku stanovenú v rozsudku Keck a Mithouard (C-267/91 a C-268/91, EU:C:1993:905, bod 16), takže nie je potrebné posúdiť, či táto požiadavka, z právneho, ako aj faktického hľadiska postihuje rovnako uvádzanie na trh domácich výrobkov aj výrobkov z iných členských štátov.

108 Vzhľadom na uvedené treba rozhodnúť, že právna úprava členského štátu, akou je právna úprava, o akú ide v spore vo veci samej, podľa ktorej sa na predajcu usadeného v inom členskom štáte vzťahuje požiadavka povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja spotrebiteľom s bydliskom v prvom členskom štáte, pokiaľ tento predajca zabezpečuje prepravu týchto nápojov alebo zverí ich prepravu tretej osobe, predstavuje opatrenie s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenie dovozu v zmysle článku 34 ZFEÚ.

O existencii odôvodnenia v zmysle článku 36 ZFEÚ

109 Podľa článku 36 ZFEÚ ustanovenia článkov 34 ZFEÚ a 35 ZFEÚ nevylučujú zákazy alebo obmedzenia dovozu, vývozu alebo tranzitu tovaru odôvodnené princípmi verejnej morálky, verejným poriadkom, verejnou bezpečnosťou, ochranou zdravia a života ľudí a zvierat, ochranou rastlín, ochranou národného kultúrneho bohatstva, ktoré má umeleckú, historickú alebo archeologickú hodnotu, alebo ochranou priemyselného a obchodného vlastníctva. Tieto zákazy a obmedzenia však nesmú byť prostriedkami svojvoľnej diskriminácie alebo skrytého obmedzovania obchodu medzi členskými štátmi.

110 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že prekážka voľného pohybu tovaru môže byť odôvodnená dôvodmi všeobecného záujmu vymenovanými v článku 36 ZFEÚ alebo naliehavými požiadavkami. V oboch prípadoch musí byť vnútroštátne opatrenie schopné zaručiť uskutočnenie sledovaného cieľa a nesmie ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie (pozri najmä rozsudok Ker-Optika C-108/09, EU:C:2010:725, bod 57 a citovanú judikatúru).

111 Fínska, švédska a nórska vláda, v rozpore s V. Visnapuuom, zastávajú názor, že požiadavka povolenia na maloobchodný predaj, ktorá sa vzťahuje na predajcu usadeného v inom členskom štáte pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja spotrebiteľom s bydliskom na vnútroštátnom území, pokiaľ tento predajca zabezpečuje prepravu týchto nápojov alebo zverí ich prepravu tretej osobe, je odôvodnená cieľom ochrany zdravia a života ľudí stanoveným v článku 36 ZFEÚ. Fínska vláda najmä tvrdí, že cieľom zákona o alkohole, ako vyplýva z § 1 tohto zákona, je nasmerovať konzumáciu alkoholu tak, aby sa predchádzalo negatívnym vplyvom na zdravie osôb a na spoločnosť dôsledkom látok obsahujúcich alkohol zavedením režimu monopolu a povoľovania pri maloobchodnom predaji.

112 Pokiaľ ide osobitne o § 14 zákona o alkohole, z tohto ustanovenia vyplýva, že povolenie na maloobchodný predaj sa môže vydať iba osobe spĺňajúcej potrebné podmienky a disponujúcej požadovanou spoľahlivosťou, ako je uvedené v treťom odseku § 14, a že na základe štvrtého odseku tohto paragrafu maloobchodný predaj možno uskutočniť iba na orgánmi schválenom mieste a kde je predaj organizovaný spôsobom umožňujúcim účinne vykonávať dohľad.

113 V tejto súvislosti fínska vláda tvrdí, že zavedený režim povolenia na maloobchodný predaj umožňuje kontrolovať, či maloobchodný predajcovia dodržiavajú ustanovenia upravujúce predaj alkoholických nápojov, najmä povinnosť predaja iba medzi 7. a 21. hod., zákaz predaja osobám mladším ako 18 rokov a zákaz predaja podnapitým osobám.

114 Táto vláda okrem toho uvádza, že úroveň ochrany verejného zdravia a verejného poriadku, čo je cieľom fínskej politiky v oblasti alkoholu, nemožno dosiahnuť inými, menej obmedzujúcimi prostriedkami, než tak, že sa maloobchodný predaj podmieni získaním povolenia alebo výlučným právom monopolu. Ak by totiž predávajúci usadení v iných členských štátoch mohli predávať a voľne prepravovať alkoholické nápoje fínskym rezidentom, vznikol by nový kanál pre distribúciu takýchto nápojov, ktorý by nepodliehal žiadnej kontrole zo strany príslušných orgánov.

115 Súdny dvor už konštatoval, že právna úprava, ktorej cieľom je usmerniť spotrebu alkoholu spôsobom zabraňujúcim škodlivým účinkom alkoholu na zdravie ľudí a spoločnosť, a tým bojovať proti zneužívaniu alkoholu, reaguje na obavy o verejné zdravie a verejný poriadok uznané v článku 36 ZFEÚ (rozsudky Ahokainen a Leppik, C-434/04, EU:C:2006:609, bod 28, ako aj Rosengren a i., C-170/04, EU:C:2007:313, bod 40).

116 Aby obavami o verejné zdravie a verejný poriadok bolo možné odôvodniť prekážku, akou je prekážka vyvolaná režimom predchádzajúceho povoľovania v spore vo veci samej, je ale nevyhnutné, aby uvedené opatrenie bolo primerané cieľu, ktorý sa má dosiahnuť, a aby nepredstavovalo prostriedok svojvoľnej diskriminácie alebo skryté obmedzovanie obchodu medzi členskými štátmi (rozsudok Ahokainen a Leppik, C-434/04, EU:C:2006:609, bod 29, pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Rosengren a i., C-170/04, EU:C:2007:313, body 41 a 43).

117 Po prvé, čo sa týka primeranosti opatrenia, keďže ide o výnimku zo zásady voľného pohybu tovaru, vnútroštátne orgány majú povinnosť preukázať, že ich právna úprava je nevyhnutná na dosiahnutie sledovaného cieľa a že tento cieľ nie je možné dosiahnuť prostredníctvom zákazov alebo obmedzení menšieho rozsahu alebo v menšej miere postihujúcich obchod v rámci Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudky Ahokainen a Leppik, C-434/04, EU:C:2006:609, bod 31, ako aj Rosengren a i., C-170/04, EU:C:2007:313, bod 50 a citovanú judikatúru).

118 Ak však uvedené vnútroštátne opatrenie patrí do oblasti verejného zdravia, musí sa zohľadniť skutočnosť, že zdravie a život osôb zaujímajú prvé miesto medzi Zmluvou chránenými hodnotami a záujmami a že členským štátom prináleží rozhodnúť o úrovni, na ktorej chcú zaistiť ochranu verejného zdravia, ako aj o spôsobe, akým sa má táto úroveň dosiahnuť. Vzhľadom na to, že sa táto úroveň môže v jednotlivých členských štátoch líšiť, treba členským štátom priznať určitú mieru voľnej úvahy (rozsudok Ker-Optika C-108/09, EU:C:2010:725, bod 58 a citovanú judikatúru, ako aj v tomto zmysle rozsudok Ahokainen a Leppik, C-434/04, EU:C:2006:609, body 32 a 33).

119 V prejednávanej veci kontrola primeranosti a potreby prijatých opatrení predpokladá posúdenie právnych a skutkových okolností, ktoré charakterizujú situáciu vo Fínsku, pričom vnútroštátny súd má lepšie možnosti vykonať toto preskúmanie než Súdny dvor. Následne prináleží vnútroštátnemu súdu, aby na základe skutkových a právnych poznatkov, ktoré má k dispozícii, overil, či režim predchádzajúceho povoľovania dotknutý v spore vo veci samej je schopný zabezpečiť cieľ ochrany verejného zdravia a verejného poriadku a či by ho bolo možné dosiahnuť s aspoň takou účinnosťou s menej obmedzujúcimi opatreniami (pozri v tomto zmysle rozsudky Ahokainen a Leppik, C-434/04, EU:C:2006:609, body 37 a 38, ako aj citovanú judikatúru, a Rosengren a i., C-170/04, EU:C:2007:313, bod 55).

120 V tejto súvislosti treba najmä uviesť, že § 14 štvrtý odsek zákona o alkohole stanovuje povinnosť uskutočňovať maloobchodný predaj na schválenom mieste. Ako potvrdila fínska vláda na pojednávaní, táto povinnosť zakazuje osobám, ktoré majú povolenie podľa § 14 prvého alebo druhého odseku zákona o alkohole, uskutočňovať predaj alkoholických nápojov na diaľku, pokiaľ zabezpečujú prepravu týchto nápojov alebo zveria ich prepravu tretej osobe.

121 Hoci Alko je v zásade povinná vykonávať maloobchodný predaj na schválenom mieste na základe § 13 druhého odseku zákona o alkohole, z § 13 tretieho odseku tohto zákona vyplýva, že Alko môže vykonať maloobchodný predaj alkoholických nápojov aj tak, že ho pošle zákazníkovi alebo kupujúcemu v súlade s ustanoveniami dekrétu. Fínska vláda na pojednávaní pri tejto otázke potvrdila, že v určitých prípadoch Alko naozaj môže vykonať predaj alkoholických nápojov prostredníctvom ich doručenia.

122 Za týchto podmienok prináleží vnútroštátnemu súdu, aby najmä overil, či cieľ, ktorým je umožnenie príslušným orgánom kontrolovať dodržiavanie ustanovení upravujúcich predaj alkoholických nápojov, akými sú povinnosť predaja iba medzi 7. a 21. hod., zákaz predaja osobám mladším ako 18 rokov a zákaz predaja podnapitým osobám, možno dosiahnuť s aspoň takou účinnosťou systémom povolení, ktoré by nevyžadovali, aby sa maloobchodný predaj alkoholických nápojov vykonával iba na orgánmi schválenom mieste.

123 Po druhé na to, aby obavy o verejné zdravie a verejný poriadok mohli odôvodniť opatrenie s rovnocenným účinkom ako množstevné obmedzenie dovozu v zmysle článku 34 ZFEÚ, akým je požiadavka povolenia na maloobchodný predaj dotknutá v spore vo veci samej, je ešte potrebné, aby táto požiadavka povolenia nepredstavovala prostriedok svojvoľnej diskriminácie ani skryté obmedzenie obchodu medzi členskými štátmi, ako to vyžaduje článok 36 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky Ahokainen a Leppik, C-434/04, EU:C:2006:609, bod 29, ako aj Rosengren a i., C-170/04, EU:C:2007:313, bod 41).

124 V tejto súvislosti a pokiaľ ide o režim povoľovania maloobchodného predaja stanovený v § 14 prvom odseku zákona o alkohole, ktorý upravuje alkoholické nápoje, ktoré sa vyrábajú fermentáciou a obsahujú nanajvýš 4,7 objemových percent etylalkoholu, žiadny dôkaz, ktorým disponuje Súdny dvor, neumožňuje domnievať sa, že dôvody verejného zdravia a verejného poriadku uvádzané fínskymi orgánmi boli zneužité v rozpore s ich účelom a použité spôsobom zakladajúcim diskrimináciu vo vzťahu k tovarom pochádzajúcim z iných členských štátov alebo nepriamu ochranu niektorých tuzemských výrobkov (pozri v tomto zmysle rozsudky Ahokainen a Leppik, C-434/04, EU:C:2006:609, bod 30, ako aj Rosengren a i., C-170/04, EU:C:2007:313, bod 42).

125 Pokiaľ ide o režim povoľovania maloobchodného predaja stanovený v § 14 druhom odseku zákona o alkohole, ktorý umožňuje výrobcom alkoholických nápojov predávať ich vlastné výrobky pod podmienkou, že sa vyrábajú fermentáciou a obsahujú nanajvýš 13 objemových percent etylalkoholu, Súdny dvor už uviedol, že tento režim sa vzťahuje iba na výrobcov usadených vo Fínsku a výrobcov usadených v iných členských štátoch vylučuje.

126 Toto ustanovenie tým, že poskytuje výnimku iba výrobcom usadeným vo Fínsku, môže mať za účinok ochranu tuzemskej výroby alkoholických nápojov, ktoré sa vyrábajú fermentáciou a obsahujú nanajvýš 13 objemových percent etylalkoholu. Existencia takéhoto účinku však nestačí na stanovenie, že dôvody verejného zdravia a verejného poriadku uvádzané fínskymi orgánmi boli zneužité v rozpore s ich účelom a použité spôsobom zakladajúcim diskrimináciu vo vzťahu k tovarom pochádzajúcim z iných členských štátov alebo nepriamu ochranu niektorých tuzemských výrobkov v zmysle článku 36 ZFEÚ a citovanej judikatúry.

127 Fínska vláda v tejto súvislosti na pojednávaní spresnila, že tento režim povoľovania sleduje okrem už uvedených dôvodov verejného zdravia a verejného poriadku cieľ podpory turizmu v rozsahu, v akom môže umožniť obmedzenému počtu výrobcov alkoholických nápojov vo Fínsku, používajúcich tradičné a remeselné metódy, predávať svoje výrobky na samotnom mieste výroby. Táto vláda uviedla ako

príklad niektoré vína z bobuľovitého ovocia vyrobené na hospodárstvach ležiacich na fínskom území, ktoré si môžu spotrebitelia kúpiť na samotnom mieste výroby. Uvedená vláda dodala, že nie je v jej právomoci povoľovať výrobcom alkoholických nápojov usadených v iných členských štátoch predaj ich výrobkov na samotnom mieste výroby, ktoré sa logicky nenachádza na fínskom území.

128 Prináleží vnútroštátnemu súdu, aby na základe všetkých relevantných skutkových alebo právnych okolností, a najmä na základe obmedzenej, tradičnej a remeselnej povahy tuzemskej výroby majúcej prospech z tejto výnimky uvedenej fínskou vládou v jej pripomienkach predložených Súdnemu dvoru, posúdil, či dôvody verejného zdravia a verejného poriadku uvádzané fínskymi orgánmi boli zneužité v rozpore s ich účelom a použité spôsobom zakladajúcim diskrimináciu vo vzťahu k tovarom pochádzajúcim z iných členských štátov alebo nepriamu ochranu niektorých tuzemských výrobkov v zmysle článku 36 ZFEÚ.

129 Vzhľadom na všetky úvahy, ktoré boli doteraz uvedené, treba na piatu až ôsmu otázku odpovedať tak, že články 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava, o akú ide v spore vo veci samej, podľa ktorej sa na predajcu usadeného v inom členskom štáte vzťahuje požiadavka povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja spotrebiteľom s bydliskom v prvom členskom štáte, pokiaľ tento predajca zabezpečuje prepravu týchto nápojov alebo zverí ich prepravu tretej osobe, pokiaľ táto právna úprava je schopná zaručiť realizáciu sledovaného cieľa, v prejednávanej veci ochranu verejného zdravia a verejného poriadku, tento cieľ nemožno dosiahnuť s aspoň takou účinnosťou s menej obmedzujúcimi opatreniami a táto právna úprava nepredstavuje prostriedok svojvoľnej diskriminácie ani skrytého obmedzovania obchodu medzi členskými štátmi, čo prináleží posúdiť vnútroštátnemu súdu.

O trovách

130 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. **Článok 110 ZFEÚ, ako aj článok 1 ods. 1 a články 7 a 15 smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/62/ES z 20. decembra 1994 o obaloch a odpadoch z obalov sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava v spore vo veci samej, ktorá zavádza spotrebnú daň z určitých balení nápojov, ale stanovuje oslobodenie v prípade začlenenia týchto obalov do účinného systému spätného odberu obalov.**

2. **Články 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave členského štátu, akou je právna úprava, o akú ide v spore vo veci samej, podľa ktorej sa na predajcu usadeného v inom členskom štáte vzťahuje požiadavka povolenia na maloobchodný predaj pri dovoze alkoholických nápojov s cieľom ich maloobchodného predaja spotrebiteľom s bydliskom v prvom členskom štáte, pokiaľ tento predajca zabezpečuje prepravu týchto nápojov alebo zverí ich prepravu tretej osobe, pokiaľ táto právna úprava je schopná zaručiť realizáciu sledovaného cieľa, v prejednávanej veci ochranu verejného zdravia a verejného poriadku, tento cieľ nemožno dosiahnuť s aspoň takou účinnosťou s menej obmedzujúcimi opatreniami a táto právna úprava nepredstavuje prostriedok svojvoľnej diskriminácie ani skrytého obmedzovania obchodu medzi členskými štátmi, čo prináleží posúdiť vnútroštátnemu súdu.**

Podpisy